

LBRIS

We know
books

Exerciții de haos

Ionuț Cheran

ilustrații de Claudiu Doncuțiu

1. Dați-mi voie să mă prezint. Sunt Haos, un arici mișto de tot, dar, trebuie să recunosc, cu mulți draci pe piele. Asta e, nimeni nu-i perfect. Iar pe mine nu mă deranjează deloc să fiu vorbit pe la spate sau să fiu în dezavantaj cu fiecare ocazie care se ivește. Sunt cât se poate de imprevizibil și puțin comprehensibil. Îmi place să beau cocktailuri și să fumez tutun, să călătoresc în vise, să sar peste responsabilități, să pierd timpul degeaba, să fac glume proaste despre ființe deștepte, să flirtez cu necunoscutul, să pun muzică la chefurile la care nu sunt niciodată invitat, să sun lumea pentru angajare, deși nu lucrez nicăieri, să cad adânc în depresie, să fac schimb de insomnii și fobii. Uneori sunt ariciul nepotrivit la momentul potrivit precum un *arici pogonici*. Ce-l mai urăsc pe ariciul ăla. În fine. Să trecem mai departe.

2. Nu am o noțiune foarte bună a timpului. Înțeleg că timpul trece, dar nu pot deosebi dacă e prezent, trecut sau viitor și nici nu mă afectează deloc. Însă pot deosebi ziua de noapte, echinocțiile de solstiții, dar ce mi se întâmplă mie are loc *între timp*. Fazele lunii au o influență foarte mare asupra mea, fiind responsabile pentru aproape toate deciziile pe care le iau și pentru stările pe care le am. Se poate totuși să mă-nșel. Oricum așa îmi place să cred. Până la urmă, sunt liber să cred în ce vreau și aleg să cred în toanele lunii care-mi reglează ritmul interior de viață.

3. Îmi aduc aminte cum am uitat să am grijă de educația mea – adică să mă duc forțat la școală. Știu că e bine să înveți – orice, numai să-nveți –, să cunoști tot felul de resturi de lucruri mestecate și amestecate din istoria apăsătoare a gândirii, însă eu nu sunt făcut pentru așa ceva. Aș dori să fiu mai înțelept, măcar în momentele de cumpănă, dar e atât de greu. Așa că prefer să fiu eu însumi, atât cât pot de mult. Uneori dau pe dinafară de atâta *mine însumi*.

4. Ah, e numai dis-de-dimineată și deja simt cum mă dor toți neuronii de la atâtea tâmpenii repetate în mod obsesiv de diversele viețuitoare aflate pe punctul de-a se îmbolnăvi de tot felul de

nemulțumiri. Îmi vine să urlu de atâta risipă de viață căzută la întâmplare din stele. Adevărul e că suntem un miracol. Toți suntem un mare miracol, iar viața asta e un mister. Dar puțin îmi pasă de *Ms. Mister*. Nu am bun simț – deși am simț estetic –, dar am lipsuri mari. Îmi lipsesc atât de multe încât nu mai îmi lipsește nimic. Mă duc să-mi mai fac un gin tonic și să-mi rulez o țigară.

5. Citatele motivaționale mă deprimă. Gândirea pozitivă mă disperă. Sfaturile mă plictisesc. Chiar și zâmbetele mă obosesc. Mi-e lehamite de atâta fals bine. Însă, fiind extrem de ingenios, mi-am făcut un obicei mortal. Adun de pe Facebook și Instagram citatele motivaționale care mă enervează cel mai mult, le scot la imprimantă iar noaptea, le îngrop în *Liziera de stafii a eunucilor* ca să se hrănească cu ele și să plângă de ciudă. Mor de răs când îi aud cum se mai smiorcăie. Eunucii ăștia sunt așa mari plângăcioși și căcăcioși.

6. Multe insecte pot supraviețui în condiții aspre, dar nimic nu se compară cu microbii. Țștia, ai naibii, pot supraviețui chiar și-n spațiu. Acești diavoli microscopici sunt cei mai iscusiți în ale vieții. Nimic nu le vine de hac. Însă eu reușesc – cu foarte multă îndemânare, după cum îmi stă prea bine în fire –, să-i prind cu țepii mei din spate de o tablă de plută. Am deja o mică armată de microbi certăreți și iubăreți. Mă uit la ei cu o lupă, pe care mi-am făcut-o singur, și-i cercetez îndeaproape. Din păcate, nu e mare lucru de capul lor. Cu chiu, cu vai am reușit să-i învăț să se joace ala-bala portocala cu un fir de praf din bibliotecă. În curând am să-i teleportez pe altă planetă pentru că, deși sunt infinitezimali, au foarte mult Ego. Iar eu urăsc Ego-ul altora. În schimb, al meu îmi place la nebunie.

7. Am petrecut până dimineața târziu. Sunt destul de mahmur, dar nu iau nicio pastilă ca să mă refac. Pastilele sunt pentru cei slabi cu duhul. Eu sufăr stoic în singurătatea mea țepoasă și mă gândesc în latină la filosofia greacă. Dușul rece mă dezmeticește, iar o porție de răme grase mă pune pe picioare. Indiferent ce faci, ideea e să nu te plângi după aceea, chiar și atunci când devii un meme pe 9gag. Încearcă să ții capul sus. Doamne ce îmi mai pleznește!

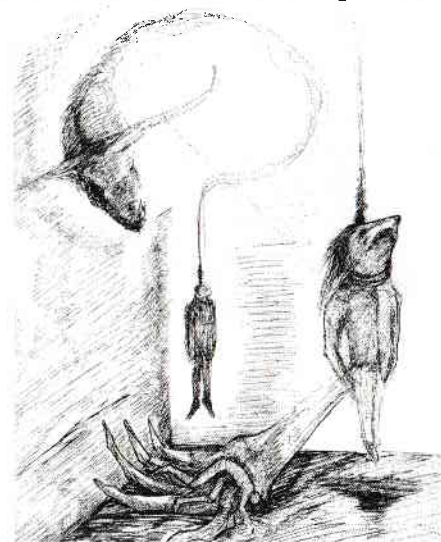
8. Între timp am ieșit să mă plimb. Îmi place să mă plimb, căci îmi liniștește anxietatea. Afară era foarte frumos, ca-ntr-o carte poștală. Și mergeam și mă gândeam și mă recream, atât în sensul de destindere, cât și în sensul de a crea din nou. Problema e că fiecare are ritmul său propriu de mers, iar eu m-am trezit în spatele cuiva care mergea parcă la propria înmormântare. Nu aveam cum să-l depășesc pentru că drumul era foarte îngust, iar de ambele părți așteptau

prăpăstii. După cum se vede, viața mea e una foarte la limită. Sunt un aventurier al existenței de prisos. Deci m-am simțit nevoit să-mi încetinesc ritmul de mers. Și mergeam atât de lent încât simțeam că ăsta e Iadul. Să mergi încet pentru o eternitate în spatele cuiva mort de-a binelea. La un moment dat vulturi pleșuvi îmi ciuguleau din ficat.

9. Astăzi e atât de multă informație. Pur și simplu de peste tot te asediază informația. E foarte greu de filtrat. Te intoxică. De când deschid Google-ul – ca să caut lucruri complet irelevante –, valuri de informații precum fumul de țigară ies din laptop și mă fac să tușesc de-mi vine să vomit. Mediul online a devenit foarte poluant. A trecut de mult vremea când ne dădeam întâlnire pe MIRC. Dar, cu toate astea, nu mă pot opri din a căuta tot felul de ineptii pe Google. Așa că mi-am cumpărat de pe un site obscur o mască de gaze. Își face treaba. Trebuie doar să-mi schimb laptopul pentru că mi-a luat foc când mi-am descărcat o rețetă de succes a unui speaker motivațional la modă.

10. Era cât pe ce să-mi pierd Singurătatea. Ne-am mai certat noi de multe ori, dar nici chiar așa. Fiecare citea liniștit pe fotoliul său de răchită și, din senin, a sărit pe mine cu reproșurile. Habar n-am ce-o apucase, însă nu se mai oprea. Zici că înnebunise de tot. Am încercat să-mi țin cumpătul cât am putut de mult. Cred că stăpânirea de sine e cea mai importantă și, totodată, cea mai dificilă. Dar nu am suportat mult și i-am tras o palmă de i-au căzut amintirile plombate pe jos. Instant i-au dat lacrimile, s-a retras suspinând într-un colț și nu a vrut să-mi mai vorbească o lună de zile. Mi-am cerut scuze, m-am rugat de ea, i-am adus flori, cutii cu bomboane de ciocolată, sendvișuri toast, bijuterii handmade, rochii de mătase, portjartiere și corseturi, ochelari de soare și ochelari de vedere, tot felul de creme, parfumuri și săpunuri, bilete de teatru și scaune de cinema, fotografii nud, riffuri de chitară, halbe de bere, cești de cafea, cuburi de zahăr, pitici de grădină, cai de mare, buburuze mergând pe monocicluri, purici sărind de pe titirezi, până și viroze, ciroze și nevroze, nimic. Absolut nicio reacție. M-am deprimat. Până la urmă i-am spus că nu mai pot trăi fără ea și că o să mă sinucid. M-am suit pe scaun, mi-am pus streangul de gât și mi-am dat drumul în gol. M-a prins în brațe și m-a salvat. Orice numai să nu care cumva să scap de ea.

11. Am nevoi de bază pe care mi clădesc aspirațiile înalte. Sunt tare pe picioare, deși mă aflu într-un echilibru precar. Oricum nu-mi pasă de mai nimic și nu lucrez pe nicăieri. Dar nici nu trebuie pentru că eu sunt naratorul, evident. Nici măcar nu știu cum arăt. Momentan sunt doar text. Sunt compus din litere și semnificații. Poate sunt o metaforă pentru *nu-știu-ce-anume*. Nu contează. Mai târziu, scriitorul acesta, care mă imaginează pe mine – din lipsă de altceva mai bun de făcut –, va căuta, poate, un ilustrator. Sper să mă deseneze mișto. După aceea, același scriitor, va căuta o editură care să-i publice cartea asta cât se poate de neobișnuită și originală ca el. Îmi place acest scriitor. În primul și în ultimul rând pentru că și-a făcut timp liber să mă creeze. Mi-a dat viață chiar dacă nu sunt în viață precum un arici adevărat. În fine. Cine-și mai face astăzi timp să se gândească la un arici de orice fel?!

Sper să fie fericit și sănătos, iar de mine să se îndrăgostească cât mai mulți cititori. Nu mă interesează dacă sunt bărbați sau dacă sunt femei, căci nu fac nicio diferență.

12. Cu aspirațiile e dificil, așa că, mi-am construit în interiorul casei o altă casă. E toată din sticlă, iar lumina pătrunde în valuri-valuri. Casa se inundă de lumină atât de mult încât mi-e foarte greu să-mi mai disting clar Singurătatea. Nu vreau să o pierd, oricât de epuizantă e. Până la urmă, e tot ce am și cu tot ce am să rămân la finalul vieții mele de narator. Drept urmare, mi-am făcut o sabie din quartz, urmând un tutorial de pe Youtube, și am tăiat lumina în fâșii lungi ca să las Singurătatea să se întunece cât vrea ea. Am dat și o petrecere în casa nou construită în care am avut invitați din toate regnurile animale, cu excepția porcilor spinoși și a aricilor pogonici pentru că sunt așa de nesuferiți. Din păcate, Singurătatea mea s-a îmbătat bine de tot și a făcut scandal. Am luat amendă pentru disturbarea liniștii publice. Dar cum rămâne cu liniștea mea?

13. Între timp m-am angajat ca taximetrist pentru că am vrut să aflu cum e să lucrezi, nu că m-ar interesa în vreun fel acest job. Motivația mea a constat în a experimenta. Făcând taximetrie, am dat peste tot felul de oameni, de la sudori orbi la directori de bancă de spermă, de la copii geniali de grădiniță la șomeri de-o viață.

E foarte variată lumea asta. Fiecare are o opinie și vrea cu tot dinadinsul să și-o spună, iar un taximetrist pare a fi ocazia ideală. Am ascultat, am ascultat, și iarăși am ascultat. În concluzie, lumea flecărește mult și degeaba. M-am plictisit de atâta vorbărie, așa că, am luat un aruncător de flăcări și mi-am dat foc la taxi. Mi-am prăjit niște melci și după aceea am făcut baie în piscina de pe acoperișul unui penthouse al unui CEO de la Microsoft. Desigur că el nu știa. După care mi-am luat un bilet la un festival de rock.

14. Înainte să plec la festival, am primit prin poștă de la *Uniunea Animalelor K Lumea* premiul de *Cel mai mișto arici*. Premiul constă într-o statueta din rășină. Foarte frumos din partea lor.

15. Festivalul a rupt. A fost delir! Toată lumea părea să fi intrat într-o stare de euforie. Și, după cum prea bine știm, starea asta de euforie nu se lasă cu una, cu două. Îți dă de furcă, nu glumă. Dar și când intri, îți pierzi gândirea de angajat corporatist de la 9 la 5 într-o clipă. Ce să mai, n-am înțeles nimic, dar mi-a plăcut la maxim. Am făcut o zi autostopul, dar fiind atât de mic, nimeni nu m-a văzut ca să se oprească să mai ia. Noroc că am dat peste niște cârțițe cool – rockărite adevărate – și am mers cu ele pe sub pământ până aproape de casă. Incredibil ce galerii complexe au făcut. I-am și luat numărul uneia dintre ele. O cheamă Adara. Poate o sun să ieșim la o cafea.

16. Că veni vorba, mie îmi place foarte mult cafeaua dar, uneori, beau atât de multă încât intru în fibrilație și dansez breakdance. Aceasta e una dintre aptitudinile mele ascunse. Mai am și altele, dar nu vi le spun. Aș vrea să învăț la un moment dat să jonglez cu torțe și bebeluși de pluș. E bine să-ți lărgеști cât poți de mult orizonturile de interese. Să te apuci de orice ca să vezi dacă îți place cu adevărat. Să te apuci de orice măcar ca să te poți lăsa după aceea.

17. Scurt moment de iluminare după un corn de înghețată.

Totul e unic. Totul e un mister. Totul are un sens, chiar dacă e unul ascuns. Toți suntem speciali. Toți suntem de neînlocuit. Toți suntem frumoși, chiar dacă doar pe dinăuntru. Toți suntem în armonie cu universul, chiar dacă nu știm. Toți suntem perfecți, chiar dacă

suntem distruși. Ideile noastre vor schimba în totalitate lumea... iarăși. Ceea ce vreau să spun e că viața e ceva aparte pentru orice cârpă de suflet pierdută în apele nămolose ale alienării de sine. Pace, pace între toate dobitoacele și mâncați, pe furiș, cât mai multă înghețată!

18. Colecționez de ceva timp tot felul de impresii. Am impresia că cel mai sănătos e să fii omnivor. Exact ca mine. Ai un meniu variat, bogat în proteine și fibre. Am impresia că verdele e mai fain decât roșul. Am impresia că cifra 7 e mai tare decât cifra 3. Am impresia că lumea se supără prea ușor din orice. Am impresia că vârsta nu spune nimic despre o persoană. Am întâlnit copii care erau maeștri ai artei zen, și am întâlnit bătrâni care erau complet idioți. Am impresia că vrem cu tot dinadinsul să fim fericiți și, tocmai de asta, suntem nefericiți. Am impresia că ne judecăm foarte mult, dar ne jucăm foarte puțin. Am impresia că vorbim foarte des despre sex, dar ne îndrăgostim foarte rar. Am impresia că nu totul depinde de tine, dar nici nu contează prea mult. Am impresia că e normal ca, din când în când, să disperi cu toată ființa. Am impresia că nimicul există și că se află localizat într-o gaură dintr-o ureche de ac. Am impresia că totul e irelevant de relevant. Am impresia că am deja prea multe impresii. Noroc că mai colecționez și libelule. Alea sunt mai mișto.

19. Mie ce-mi intră pe o ureche îmi iese la fel de ușor pe cealaltă: de la sfaturi de viață la eresuri de secole. Eu mă simt bine cu mine însumi chiar și atunci când sunt în cădere liberă. Haosul a fost denumit după mine. Ar trebui să-i cer drepturi de autor. Am un singur sfat: Rămâneți întotdeauna curioși!

Cred că sunt autorul acestui exercițiu incert de imaginație. Cred, nu pot fi sigur. Poate e un omuleț în mintea mea care gândește toate astea, iar eu sunt doar un înveliș protector pentru el. Am acea senzație ciudată că mintea mea e ocupată de alte minți. Încă nu știu cu exactitate cum se va desfășura mai departe ficțiunea. Dar asta-i partea bună. Să nu încerc să am control absolut în ceea ce creez. Trebuie doar să-mi păstrez starea de flux. Să fiu fluid de la o idee la altă, de la o imagine la alta, de la o gândire la alta, de la un univers la altul.